

คืนสู่ธรรมชาติ

โดย Min Sen Concept (social) 14 ตุลาคม 2564

บทความเรื่อง วิกฤติโลกหลัง 2021: วิกฤตสภาพแวดล้อมโลก เมื่อวันที่ 26 สิงหาคม 2564 ที่กล่าวถึงความรุนแรงของ ภูมิอากาศโลก ที่อุณหภูมิโลกจะเพิ่มขึ้นเกินกว่า 1.5 องศาเซลเซียส อันก่อให้เกิดปรากฏการณ์คลื่นความร้อน และ กล่าวถึงทางแก้ไขด้วยการปลูกป่า และการดักจับคาร์บอน และ เมื่อไม่กี่วันมานี้ได้มีโอกาสชมสารคดี ในช่อง Thai PBS โลก หลากมิติ ซึ่งเป็นสารคดียุคแห่งธรรมชาติ ตอนต้นตัว ซึ่งนำมา จาก Awakening: The Age of Nature จัดทำโดย Brian Leith เป็นรายการที่มี 3 ตอน คือ การตื่นตัว การเข้าใจ และการ เปลี่ยนแปลง จึงขอนำมาส่วนมาเล่าให้ฟังในที่นี้ สำหรับ ผู้เขียนถือว่าเป็นมุมมองใหม่ที่ผู้เขียนไม่เคยได้มองเลย เริ่ม ตั้งแต่ การมองว่าแนวปะการังซึ่งมีเพียง 1 % ของพื้นที่ มหาสมุทร แต่เป็นที่พักอาศัยและช่วยสัตว์ทะเลกว่า 1/4 ของสัตว์ทะเลทั้งหมด และไม่เคยคิดมาก่อนเลยว่า ออกซิเจน ที่ผลิตบนโลกนี้มาจากทะเลมากกว่าป่าดงดิบ หรือป่าไม้ มากมายนัก การทดลองระเบิดปรมาณูในปี 1946 ที่เกาะ Bikini Atoll ที่เราทดลองในเกาะปะการังห่างไกล และเราก็ทดลอง ระเบิดเหล่านี้อีกมากมาย ก่อผลเสียต่อระบบนิเวศมากมาย เพียงใด ปัจจุบันเรากำลังคุกคามระบบนิเวศทางทะเลอย่างหนัก แม้ว่าพื้นที่เหล่านี้หลังผ่านไปกว่า 50 ปี จะมีปะการัง กลับเข้ามาและมีสัตว์ต่าง ๆ เข้ามาซึ่งเป็นการฟื้นตัวตาม ธรรมชาติที่ดี

แต่การที่เราหรือมนุษย์รบกวนธรรมชาติมากมาย จากเดิมที่เรา มองธรรมชาติเพื่อประโยชน์ของเรา และไม่ได้มองเพื่อสำหรับ สัตว์และพืชที่อาศัยอยู่ในโลกร่วมกับเรา เราถูกรานป่าที่เป็นที่ อยู่ของสรรพสิ่ง และรบกวนปัจจัยสำคัญ คือ น้ำ แคคลอง ปานามา เราเชื่อมต่อเพื่อการเดินทาง ข้ามมหาสมุทรทั้งสอง แห่ง แต่เราใช้น้ำกว่า 15 ล้านลูกบาศก์เมตรต่อเรือ 1 ลำ นอกจากนั้นพื้นที่รอบคลองปานามา ซึ่งเคยเป็นป่าก็ได้ถูก ถากถางและการเป็นพื้นที่คนเข้าไปจับจอง และกลายเป็นสิ่งที่ คล้ายกับทะเลทราย ก่อให้เกิดการเซาะทำลายหน้าดินอย่าง หนัก ทำให้ทราบว่าป่าช่วยในการดูดซับน้ำในหน้าน้ำ โดยเก็บ ไว้ในดิน และคลายน้ำออกมาบางส่วนในหน้าร้อน การปกป้อง น้ำที่สำคัญ คือ การดูแลป่า และเริ่มมีโครงการ Chagres National Park 3020,000 เอเคอร์ ที่ช่วยสร้างพื้นที่ซับ น้ำ นอกจากนี้ยังช่วยในการสร้างความหลากหลายทาง พันธุกรรมของพืชและสัตว์ต่าง ๆ

การจับปลาโดยที่คิดว่าปริมาณปลามีอย่างเหลือเฟือ ที่จับปลา ทุกขนาด และในปี 1960 ก็มีการพบว่าปลาค็อดที่เราจับมี ผลกระทบต่อระบบนิเวศอย่างหนัก จนแทบจะไม่กลับฟื้นคืนมา ได้อีก ในปี 1980 เราไม่พบปลาค็อดตัวเล็กอีก เพราะ ปลา ค็อดตัวใหญ่กินปลาค็อดตัวเล็ก จนมีประกาศห้ามจับ ปลาค็อดอีกในแคนาดา อันส่งผลให้ชาวประมงไม่พอใจอย่าง มาก คนกว่า 40,000 คนตกงาน และได้แต่หวังว่าปลาค็อดจะ กลับมาเป็นปกติในเวลาไม่นาน และผ่านไป 20 ปี ด้วย มาตรการต่าง ๆ จำนวนปลาค็อดก็สามารถดำรงอยู่ร่วมกับมนุษย์ ได้ดีขึ้น ไข่ปลาค็อดกว่า 9 ล้านฟอง จะเป็นปลาที่รอดชีวิต

เพียง 2 ตัวเท่านั้น แต่ที่เหลือจะเป็นส่วนสำคัญของระบบนิเวศที่เป็นอาหารของสรรพสัตว์ และคงความสมดุล และความสมบูรณ์ให้ธรรมชาติ

Gorongosa ใน Mozambique เป็นพื้นที่ที่มีความหลากหลายทางพันธุกรรม มีช้างกว่า 2,000 เชือก ควายป่ากว่า 4,000 ตัว และมีสิ่งโตอย่างมาก แต่ในปี 1977 หลายสิ่งก็เปลี่ยนไป สงครามกลางเมืองของมนุษย์ส่งผลให้สัตว์ป่ากว่า 90 % ถูกฆ่า เพื่อนำเงินมาซื้ออาวุธเพื่อใช้ในการต่อสู้ และอาหาร ปี 2003 มีการพยายามนำสัตว์ป่ากลับมาใหม่ แม้แต่นก เพราะระบบนิเวศถูกทำลายไปหมด ทำให้สัตว์เล็ก และแม้แต่พืชบางชนิดก็ถูกรบกวน การนำแมลงบางส่วนกลับมาจะช่วยให้นกกลับมาเพราะมีอาหารให้เขา สัตว์กินพืชกลับมาจะช่วยให้สัตว์ใหญ่กลับมา มีการนำควายป่า ม้าลายมาปล่อย จะช่วยในการกินหญ้า และมีการปล่อยช้าง ฮิปโปโปเตมัส ตามมา และมีการปล่อยให้สิ่งโตดำรงชีวิตอยู่ได้ หลังผ่านไป 15 ปีของสงครามและการปล่อยสัตว์นี้ ทำให้ธรรมชาติเริ่มสมดุลขึ้น มีการเกิดรากจากการล้มต้นไม้ของช้าง และวงจรชีวิตใหม่ก็ได้เริ่มต้นขึ้นจากการที่ช้างทานผลไม้ และนำเมล็ดไปกระจายจากการถ่ายของมัน ความร่วมมือของคนท้องถิ่นในการช่วยปลูกพืชในพื้นที่ป่าบ้าง ร่วมกับการทำเกษตรกรรมในพื้นที่ตนเอง การลดการล่าสัตว์ และวางกับดักสัตว์

จากบางช่วงของ understand และ challenge ช่วยให้เราเข้าใจว่า การช่วยเก็บคาร์บอนไว้ในดิน ในพื้นที่ชุ่มน้ำ และพรุนี้เป็นสิ่งสำคัญที่จะช่วยลดอุณหภูมิของโลก และลดคาร์บอนได้อย่างมาก การอนุรักษ์ป่าชุ่มน้ำในอินโดนีเซีย และพื้นที่เขตร้อนจะ

ช่วยโลกได้อีกมาก การช่วยสิ่งมีชีวิตเล็ก ๆ เช่น การเข้าใจการวางไข่ของปะการังในช่วงพระจันทร์เต็มดวง อาจจะช่วยในการรักษาปะการังไว้ได้ แต่การที่อุณหภูมิของน้ำที่สูงขึ้นทำให้สาหร่ายตายไปทำให้เกิดสภาวะปะการังฟอกขาว ยังต้องการแนวทางในการแก้ไข เพื่อลดความเสียหายของแนวปะการัง รวมถึงการที่อนุรักษ์เต่า อาจทำลายหญ้าทะเล ซึ่งเป็นพื้นที่สำคัญในการสร้างออกซิเจนให้กับโลก รวมถึงการที่เราล่าปลาฉลามอย่างมากมาเพื่อมาเป็นอาหาร และทำลายด้วยความกลัวส่งผลให้ปริมาณเต่าอาจจะเพิ่มมากขึ้น แม้ว่าฉลามไม่ได้กินเต่า แต่ก็ช่วยให้เต่าควบคุมพฤติกรรมในการทานอาหารด้วยความระมัดระวัง

และจากสารคดีเรื่อง The great death of insects ของ DW Documentary พบว่าทั่วโลก แมลงกำลังลดจำนวนลงอย่างมาก และหลายชนิดมีการสูญพันธุ์ไป ทั้งนี้เป็นผลมาจากการใช้ยาฆ่าแมลงในการทำเกษตรกรรมของมนุษย์ รวมทั้งการที่โลกมีแสงสว่างมากเกินไป ทำให้แมลงกลางคืนจำนวนหนึ่งหลงเข้าไปและเสียชีวิต ไม่สามารถแพร่พันธุ์ในวงจรปกติของเขาได้ การที่แมลงสูญหายไปอย่างมาก ย่อมกระทบต่อสัตว์ที่ทานแมลง และยังกระทบต่อพืชบางชนิดที่มีจำนวนมากขึ้นหรือลดลงเป็นผลจากแมลงเหล่านั้น โลกของแมลงเป็นโลกที่ซับซ้อน และบอบบางมากขึ้นในปัจจุบัน ปัจจุบันจำนวนแมลงลดลงกว่า 75 % และหากปล่อยไว้เช่นนี้อีก 15 ปี ระบบนิเวศจะสูญเสียบางส่วนทั้งหมดก็เป็นได้ โดยเริ่มจากนกจะถูกรบกวนก่อน นอกจากนี้มนุษย์เองก็เริ่มที่จะหันมาให้ความสนใจในการรับประทานแมลง แต่หวังว่าการที่เราให้ความสนใจกับธรรมชาติ

มากขึ้น ด้วยความเข้าใจและการจัดการที่เหมาะสมไม่ได้มองแค่
ผลประโยชน์ของมนุษย์เท่านั้น

การให้เวลา และพื้นที่กับธรรมชาติ โดยที่เราไม่ไป
รบกวน ธรรมชาติก็สามารถกลับคืนมาได้

ติดตามเรื่องราวอื่น ๆ เพิ่มเติมได้

จาก www.minsenconcept.com